

2016. március 20.

Kálmánháza, Mandabokor, Felsősim
Istentisztelet

„¹Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt,²és ezt mondta nekik: „Menjete az előttetek fekvő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezessétek hozzám.³Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.”⁴Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása: ⁵„Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján.”⁶A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik:⁷odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig ráült.⁸A sokaság legnagyobb része az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták.⁹Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.” Mt 21,1-9

Drága Gyülekezet!

A virágvasárnapi jelenetnek lehetünk szemtanúi. Ezekben a napokban felgyorsulnak az események, hiszen ebben a felfokozott hangulatban olyan gyorsan változik a szív állapota. Figyeljük csak meg: itt még ujjongó, lelkesedő tömeg, néhány nap múl-

tával pedig indulatos, haraggal, gyűlölettel megtelt szívvel kiáltozik ugyan ez a tömeg, hogy „feszítsd meg”. Szél’ ingatta nád-szálként hol „*hossannázik*”, hol „*feszítsd meg*”-et kiabál. Mikor milyen a hangulat. A tömeghatás, vagy, ahogy szoktak kicsit keményebben fogalmazni, a birkaszellem mikor milyen irányba sodorja az embert. A virágvasárnapi jelenetben a tömeg sodortatik, ünnepel, éljenzik, lelkesedik, pálmaágakat lenget, vallásos érzelmekkel átítatódik, aztán a nagycsütörtöki, nagypénteki jelenetben pedig ugyancsak sodortatik a tömeg, itt már nem ünnepel, hanem botokat és kardokat (Mt 26,47) lenget pálmaágak helyett, az éljenzés, hosszannázás helyett Barabást kiabál, már nem ünnepel, hanem halált kíván a „*feszítsd meg*” kiáltozással. A virágvasárnapi jelenetben az életért, nagypénteken pedig a halálért lelkesedik.

Láthatjuk, hogy a virágvasárnapi jelenet nem őszinte, hanem szalmaláng volt az egész. Emberek tudnak lelkesíteni és lelkesedni, de ugyan ezek az emberek tudnak gyűlölni, haragvó tekintettel ítéletet hirdetni. Mennyire igaz az az Ézsaiási mondat: **„ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem, istenfélelme pedig csupán**

betanult emberi parancsolat,” Ézs 29,13, amelyet aztán Jézus is idéz Mt. evangéliumának 15. fejezetében. Ebből is láthatjuk, hogy az ünneplés nem őszinte, hiszen ajkával magasztal, de a szív indulatát nem tudja elfedni. Ez a közel 3000 ezer éves mondat ma is mennyire illik társadalmunkra, egyházunkra, gyülekezeteinkre. Szájával közeledik az Úrhoz, de a szíve oly távol van. Mennyi ilyen hamis, nem őszinte dolog van emberek életében. Hányszor élem át, hogy egy-egy esküvői, keresztelői beszélgetésben – rákérdezésem nélkül – olyan komoly hívőnek adják el magukat, aztán pedig a hivatal kapuin kilépve káromolja, gyalázza, szidja az Istent. Lelkesedik, mindent vállal, aztán többet az ember nem is látja, a gyülekezet felé sem jön. Mikor mit kíván az érdek! Hol lelkesedik, hol gyaláz.

Mennyi ilyen szájjal közeledést lát az ember, de a szív mégis olyan távol van. Hány házasságban látható, tapasztalható, hogy eltűnik az odaadó szív, amikor egy házasságban valaki „kénytelen szomorúan megállapítani, hogy az a másik csak mutatja a szeretetet, erőszakolja a ragaszkodást, az odaadást, csak a szájával mondja, hogy „szeretlek”, de érzi, hogy a szíve távol van tőle. Még összefűzi őket a gyermek, az egymásra utaltság, az

együtt töltött tíz-húsz esztendő, a megszokás, de hiányzik egyik részről a teljes, önmagát adó szívbeli vonzalom. A másik mindig azt érzi, hogy bár még megkap mindent a házastársától, de ez nem sokat ér, valahogy látszólagos dologgá vált a házasságuk. Nem igazi, nem őszinte, nem meggyőződéses, nem megbízható, ha nem igazán szívből való. [...] A szép szavak mögül hiányzik a szív. A szavak csak koppannak, nincs mögöttük melegség, csak kényszerűségből történik az egész, mert így illik, vagy, mert így ajánlatos ilyenkor tenni!” (Joó Sándor)

Milyen sokszor hiányzik a lényeg, a szív, a hozzáállás, ami igazán a motorja egy-egy kapcsolatnak, s a közeledés már tényleg csak a szavak szintjén történik. Felismered drága testvérem, hogy talán benned is ez van a társad iránt, vagy éppen Jézus iránt? Hogy nem tudod odatenni a szívedet? Hogy minden megvan, de a lényeg, a szíved hiányzik, a motorja hiányzik a Jézussal való kapcsolatodból. Hogy lelkesedsz, de a lelkesedésed ideig-óráig való, mert lelkesedésből nem lehet szeretni, nem lehet ragaszkodni, mert az a fajta lelkesedés el fog illanni! Ahogy a nép is lelkesedett, azt mondta: „**Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.**”, áldást

mondott, majd hogy elillant és azt is mondta: „³⁹**Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták,** ⁴⁰**és ezt mondták: „Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépítetted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!”** ⁴¹**Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt:** ⁴²**„Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne!** ⁴³**Bízott az Istenben: szabadítsa meg most, ha akarja; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok.”** ⁴⁴**A vele együtt megfeszített rablók is ugyanígy gyalázták.”** Mt 27,39-44, majd átkozódott. Ilyen a lelkes ember. Ilyen szél’ ingatta nádszál. Mikor, miért kell lelkesedni és lelkesíteni?

Ilyen az, mikor valaki a szájával közeledik, de a szíve távol van. Olvastam egyszer egy megrendítő történetet Joó Sándortól: „egy faluban történt a következő eset: A falu fiatalsága, duhaj, kocsmázó életet élt, nem szerette a papját, nem járt a templomba. Egy napon a paplak előtt idegen autó állt meg. Futótűzként terjedt a faluban a hír, hogy „viszik a papunkat!” No, de azt próbálja meg valaki! - mondták a fiatalemberek, és kapával, vas-

villával felszerelve, fenyegetően álltak körül a várakozó autót, elszánva magukat arra, hogy ha el akarják vinni a papot, darabokra szedik a kocsit, de a papjukat nem engedik bántani. Végül kiderült, hogy a pap egyik pesti ismerőse átutazóban rövid látogatóra tért be a paplakba, mire a fiatalság megnyugodva széjjeloszlott. Impozáns volt a fiatalságban lánggra lobbanó önértzet, de szomorú, hogy továbbra is éppen úgy nem jártak templomba, mint addig.”

Értjük drága testvérek, milyen az, amikor csak a szájával közeledik az ember, de a szíve távol van? Vizsgáljuk meg magunkat, a szívünket, vajon mi hogyan állunk Jézushoz!? Szájhősök vagyunk vagy hithősök – ahogy a Biblia fogalmaz (Zsid 11)? Szájhősökre nincsen szükség, mert abból van bőven. Olyan emberekre van szükség, akik a hit példái tudnak lenni, akik szeretik Jézust, akik követik Őt, akik a mindennapokban is, nem csak az ünnepeken figyelnek Őrá. Nézzétek meg! A tömeg az ünnepen Jézus körül volt, de a „hétköznapi” nagypénteken már megtagadta. Olyan emberekre van szükség, akik az ünnepen és a „szürke” hétköznapi is Vele vannak! Vele töltik az időt, Vele élnek, áthatja egész életüket a Jézussal való élet. Nem szájhősök kelle-

nek, mert nekik csak a szájuk jár. Hozsannáznak, ünnepelnek, lelkesednek, pálmaágakat lengetnek, de nem ragaszkodnak, csak ünnepelni akarnak. Olyanokra van szükség, akik ragaszkodnak Jézushoz, ahhoz a Jézushoz, akitől bűnbocsánatot, életet, reménységet, örök életet kaptak. Akik értékelik a Jézussal való életet! Hányan ünnepelni, szórakozni, bulizni akarnak, azt hiszik, hogy szórakozásból, ünneplésből áll az élet, de oda tenni az életüket, letenni, sokszor lemondani, na, azt már nem.

Nézzétek meg azt a hatalmas különbséget, ami Jézusban volt és azt, ami az emberekben volt! Jézus a halálra készülve, Jézus a halálával az életet tette hozzáférhetővé minden ember számára, a Jézust körülvevő tömeg pedig az életükkel a halált készítették elő. Jézus halálával az életet hozta, az ember az életével a halált hozta. A nép kész volt Jézust feláldozni, hogy politikai céljait elérje (felszabadulás a római elnyomás alól), Jézus pedig kész volt önmagát feláldozni, hogy az ember számára az életet kínálja fel. Látjátok ezt a két féle indulatot? A szájhős és a hithős közötti különbséget? Az ember és Jézus indulatát? Az ember a szájával közelít, Jézus pedig az életét tette le. Olyan szépen fogalmazza ezt meg Pál: „⁵**Az az indulat legyen benne-**

tek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: ⁶mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, ⁷hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; ⁸megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” Fil 2,5-8.

Drága Testvérek!

Jézus jelenlétét egyedül a golgotai kereszt tövében tapasztalhatja meg az ember. Ott láthatja igazán, mit tett Jézus, mibe került neki, hogy az ember számára egy új életet hozzon és kínáljon fel. Nem a lelkesítő ünnepben, hanem a nagypénteki Jézusban, az értünk meghalt, értünk az életét odaadó Jézusban lehet megismerni az életet. Aki nem azért szereti Jézust, mert Neki köszönheti bűnei bocsánatát, Általa tudott új életet kezdeni, és Őbenne várja a halál utáni boldogság bizonyosságát, az nem is tudja a szíve szerint szeretni az Urat, de annak a szíve valóban mindig távol marad a Megváltó Krisztustól! Ezért drága testvérem ne lelkesedj Jézusért, hanem kötelezd el magadat iránta, ahogyan Ő is elkötelezte irántad magát!

Ámen!